

IVANA NOVÁKOVÁ

**KOZLÍK
A DRAČICE**

KOZLÍK
A DRAČICE

Ivana Nováková

Všechna úmrtí v této knize nastala v důsledku koronaviru.

KRÁTKÝ ÚVOD

Kdysi dávno dopadla na zemi hvězda. V okrouhlém kráteru se poté objevila podivná opalizující, mlze podobná hmota, kterou lidé označili jako Hvězdný svit. Odvážlivci, kteří se do něj ponořili, změnili svou podstatu a staly se z nich nesmrtelné bytosti ovládající magii. Víly. Jediná věc, která je mohla ohrozit, bylo železo. Za proměnu zaplatili ztrátou lidského vzhledu a tvůrčích schopností. Ty víly, které se i po proměně podobaly lidem, byly považovány za vznešené.

Nejmocnější z čarodějek Elytrigie zatoužila ovládnout celý svět. Tato myšlenka se neseťkala se všeobecným pochopením a konflikt zájmů zapříčinil vleklou, ničivou válku. Po mnoha staletích nekončících bojů Elytrigie zaklela svého syna Azdarchona do podoby draka, aby s jeho pomocí zvítězila nad odpůrci. Plán se dařilo naplňovat a královna moc rostla. Nakonec ji nemohl ohrozit nikdo vyjma právě draka.

A jelikož byl jediný, kdo ji dokázal zabít, tak to udělal.

Azdarchon usedl na trůn v dračí podobě. Pravda je, že takhle není jasné, jestli byl v dračí podobě trůn, nebo sám král, a ve skutečnosti samozřejmě drak na žádné honosné křeslo neusedl, spíš pobořil polovinu trůnního sálu. Takže přesněji řečeno Azdarchon se chopil vlády v podobě draka a tuto skutečnost je dobré nezapomínat.

Podářilo se mu ukončit válečný konflikt, který rozvrátil říši lidí a víl. Toto břemeno zapříčinilo jeho mírotvornou úchytku. Kupodivu

po nemnoha desítkách let s pomocí potomků knížete Luaga zvládl znovu osídlit pustá území, z prachu pozvednout pobořená města, obnovit obchod a řemesla, změnit pole válečná zpět v orná.

Věděl, že jeho úsilí stojí za to. Ale každopádně stálo hodně.

Ovšem ani zdaleka nebyl prvním panovníkem v historii, který byl ochoten obětovat i svou důstojnost, aby zabránil krveprolití.

Náš příběh začíná mnoho let po porážce Zimní královny. Cestami vysypanými třpytivým pískem projděte skrz rozkvetlé zahrady na úbočí Růžové hory, po schodišti mezi sochami mramorových lvů, kteří si každého návštěvníka pečlivě prohlédnou, vystoupejte do velkolepé haly a zamiřte přímo do mramorem obloženého trůnního sálu.

1. KAPITOLA: DVOJITÝ SLIB

„Žádáš po mně příliš mnoho.“

Ano, to Larix věděl. Přesto nesklopil hlavu. Směle snášel upřený pohled žlutých dračích očí. Protože on neměl co ztratit. Už totiž o všechno přišel.

Král to věděl stejně dobře. A vzhledem k tomu, že z duše nesnášel pokoutní cestičky a k cíli vždy mířil přímo za nosem, ani tentokrát se nepokoušel výhružkami či úplatky plavovlasého čaroděje přesvědčit, aby změnil názor.

„Jsi jedním z mých nejvěrnějších a nejschopnějších dvořanů,“ povzdechl si zhluboka a na čele mu naskočila vráska.

„Pane,“ namítl Larix, „vždyť jsem na Růžové hoře prakticky nepobýval a teď...“

Azdar, který neměl k výbuchu hněvu nikdy daleko, se zatvářil našťavaně a zlostně máchl paží.

„Co jsou to za způsoby? Skáčeš do řeči svému králi? Drakovi? A čemu se divím? Znáš tu vaši uvolněnou morálku, jíž se v Zahře tak pyšnííte. Zpět k věci. Právě proto, že si všeho, co jsi dosud vykonal, tak cením, jsem ochoten tvé přání vyplnit. Ale požaduji na oplátku od tebe poslední službu.“ Kývl na vílena a tentokrát odpověď očekával.

„Samozřejmě. Není nic, co bych pro vás nebyl ochoten vykonat.“

„Jsme tedy domluveni. Potřebuji vyřešit ty zapeklité záležitosti na severu. Prosakují kusé zvěsti, že se v oblasti, kde leží jezero Hvězdného svitu, potulují hordy nebezpečných tvorů a terorizují

myslící bytosti, lidi i víly bez rozdílu. Nevím, co jsou zač, kdo je vede a jaký má cíl. Jen se dohaduji, že král Kirran opět provokuje a snaží se vyvolat válku. Chápeš, že jsem tím velmi znepokojen. Do oněch míst se vypraví Bran, aby mi přinesl co možná nejpřesnější informace.“

Larix přitakal.

„Ta výprava bude každopádně zapeklitá. Už jsem vyslal několik zvědů a zatím se žádný nevrátil. A pochopitelně se jedná o politicky nesmírně ošemetnou záležitost. Nemusím zdůrazňovat, jak moc je mi Bran drahý. Pojedete tedy spolu a ty svým životem zaručíš jeho bezpečný návrat. Právě jsi mne požádal o smrt. Přesně z těchto důvodů by pro tebe nemělo být obtížné ho chránit za všech okolností.“

Larix neváhal ani okamžik a souhlasil. Neodpustil si však připomínku: „Bran je mnohem lepším čarodějem než já. Nejsem si jist, jak moc mu budu platný coby ochránce.“

„Já jsem mnohem lepším čarodějem než on a kolikrát jsem děkoval osudu, že mi kryje záda. I ten nejmocnější z nás potřebuje společníka, na něhož se může spolehnout. Zrovna tobě to snad nemusím vysvětlovat. A zas takové nemehlo také nejsi.“

V ohromné sloupové síni vyložené vzácným mramorem stáli proti sobě sami dva. Když Larix požádal o soukromou audienci, nečekal tak oficiální průběh. Král se mračil. Ke své špatné náladě měl evidentně spoustu důvodů.

Larix se zdvořile uklonil: „Ujišťuji vás, pane, že bych Brana chránil i bez této podmínky. Vždycky jsme spolu dobře vycházeli a podle

práva je nyní i mým příbuzným. Jsem si vědom závažnosti situace a splním váš požadavek.“

Chmury na Azdarově obličejí polevily jen nepatrně. Kývnutím přijal slib svého vazala a propustil jej.

Larix kráčet ke klenutému východu a byt našlapoval zlehka, zvuky se rozléhaly a lámaly o kamenné reliéfy na sloupech a stěnách. Jen však zdůrazňovaly velebné ticho. Nebyl na to zvyklý. V Almadinu bývali stále obklopeni lidmi. Dvořany, prosebníky, filosofy, povaleči, kejklíři. Hlukem, slovy, písněmi, křikem ptáků. Srdce se mu sevřelo steskem.

Donnan je mrtvý. Je mrtvý.

Na široké, světlé chodbě se zhluboka nadechl. Nikdy za celý svůj předlouhý život neuronil slzu, a nyní musel přemáhat pláč. Ten chlap ho dostal na kolena, přinutil překročit všechny meze. A Larix to dělal rád. Získal díky onomu tmavovlasému, charismatickému pracantovi darem několik desítek let naprostého štěstí. Které bohužel skončilo, jako všechno v tomto světě.

Bloudil palácem a z tísnivých úvah ho vytrhl až pohled na dvě služebné, postávající v jednom z výklenků. Okatá dívka se opírala o násadu koštěte a zaujatě naslouchala šepotu víly s divokou kšticí zelených vlasů. Pro Larixe byl podobný výjev stále nový. Přes pověst volnomyšlenkářského centra vzdělanosti, která se o Zahře šířila přes celý světadíl, se ve městě a na dvoře v Almadinu sdružovali převážně lidé. Vílí druh tam zastupoval pouze on sám.

Konečně dorazil ke dveřím apartmánu nejvyššího rádce a nechal se uvést dovnitř.

„Kujete s králem pikle, o nichž nic nevím?“ přivítal ho Bran s lehkou výčitkou. Ve zdánlivém rozporu se svými slovy naléval do sklenek jantarově zbarvenou tekutinu a na tváři mu pohrával úsměv. Bez ohledu na vysoké postavení a mistrovské ovládnání magie zjevem stále působil jako pohledný, rozverný kejklíř. Odložil karafu, uchopil pohárky a jeden nabídl hostu.

„Pokoj Donnanově duši,“ pronesl přípitek. „Mám pocit, že se toho smutku nezbavím nikdy. Musí ti být hrozně.“

Larix znal Brana tak dlouho, co se ten stal vílenem. A přesto jej pokaždé překvapila míra soucitu a empatie, kterou mistr mezi mágy dával najevo. Upil lahodné tekutiny a odkašlal si.

„S králem jsme projednávali osobní věci. Možná ti o nich někdy povím. Ale při té příležitosti mě požádal, abych tě doprovodil na výzvědnou misi k jezeru Hvězdného svitu. Prý se tam dějí hodně temné věci. Řekl bych, že by s tebou nejraději letěl sám, což ale z politických důvodů není možné.“

Po chvilkovém zaváhání se tvář mladého čaroděje rozjasnila: „To je báječný nápad. Ještě jsme spolu žádné dobrodružství nepodnikli. Myslím, že nám to bude dohromady slušet.“ A šibalsky na svého druhu mrkl.

Larix se proti své vůli pousmál. Ano, slušet jim to bude také.

„Jaký jsi měl plán?“ zajímal se.

Bran poválel po patře vínovici dovezenou až ze západních přímořských okresů. Gestem vyzval přítele, aby se posadil na pohodlnou pohovku čalouněnou lesklou zelenou látkou. Sám usedl naproti do stejně dekorovaného křesílka.

„Teď by se nám hodily Armadalovy zkušenosti,“ povzdechl si. „Mám-li obhlédnout situaci nenápadně, nemůžu letět s drakem. Napadlo mě, že využiju jedné ze skrytých cest, které kdysi regent vybudoval. Jen si nejsem jist, kde najdeme vstup do onoho tunelu a kde přesně ústí u jezera. Taky mám ještě pochopitelně mirákulum...“ dodal lehce, ale přerušilo jej Larixovo zděšené zasyknutí.

„Projevuješ úžasný smysl pro humor!“

Bran zvedl ruce v gestu obrany. „Víš sám, jak moc nám kdysi tahle věčička pomohla.“

„Ano. Ale tehdy jsme hráli o všechno. Je zázrak, že jsi vůbec přežil. Použití mirákula není díky tomu nyní bezpečnější, ani omylem. Já bych ten krám zahodil do propasti.“

Mocný čaroděj na něj upřel hluboký pohled temných očí a Larixovo srdce zasténalo. Právě se bratrovi podobal jako vejce vejci.

„Jsi si jist,“ řekl Bran tiše, „že už nikdy nepůjde o všechno?“

„Nestraš!“

„Radši bych byl připravený. Zvěsti o událostech na severu jsou kusé a dost děsivé.“ Stručně vylíčil, co věděl. „Nejsme si s Azdarem jisti, zda se jedná o skupinu lidí, kteří se chtěli stát nesmrtelnými, ale svou proměnu pokazili. Nebo do jezera vběhla divoká zvířata a došlo k nějaké nepředloženosti.“

Larix dopil poslední kapku jantarové tekutiny. Nejraději by si nalil další pohárek. Vypil celou karafu. Sud. Třeba by potom přestal tesknit. Třeba by usnul a z jeho paměti by se vytratily bolestné vzpomínky. Zíral na broušenou nádobu s výrazem touhy. Stačilo jen vstát,

natáhnout ruku... Ale Bran, ten mizera, se zvedl rychleji a vínovici odnesl.

„Chci vyrazit co nejdříve. Vstupní portál je někde v lese na sever od sídla. Kdysi mě touto cestou přivedla na Růžovou horu Serafína.“

Larix zaúpěl. „Další osoba, která nám mohla být užitečná. Jenže zrovna jsou všichni na druhém konci světa. Máte zprávy, jak se jim daří?“

Bran pokrčil rameny. „Pochybuji, že by se ve vzkazech zmínili o nějakých obtížích. Na to je Armadal příliš pyšný a Serafína laskavá. Důležité je, že novinky pravidelně sdělují. Z toho usuzujeme, že celá jejich pouť probíhá s koloritem únosných zádrhelů.“

„Armadal je přece mistr mezi čaroději a Rosa podědila mnoho talentu po své babičce.“

Branovi vyskočilo obočí.

„Přirovnávat Rosu k Elytrigii není v tomto domě taktické. Ani slušné, řekl bych. Jak byl Azdar šťastný, když se děvče narodilo, tak se nyní trápí. Co je vlastně Rosa zač, netuší vůbec nikdo, možná ani ona sama. A král trne hrůzou, že na svět přivedl kopii Zimní královny.“

„Nemyslel jsem to tak.“

„Hloupější větu jsem jakživ neslyšel,“ poznamenal Bran poněkud neurvale. „Varoval jsem tě, abys pochopil, jak to na Růžové hoře chodí. Nyní se vrátíme k naší záležitosti. Hodlám vyrazit hodně nalahko. Na skok tam a hned zpátky. Nebudu nic řešit, prostě jenom obhlédnu okolí.“

„Zbraně?“

„Pochopitelně, ale žádný arzenál. Chci mít volné ruce.“

Larix se podíval z okna. Blankytnou modří plula zářivě bílá oblaka. Slunce pálilo, závěsy se lehce pohupovaly v mírném vánku. Jeho trýzni by slušela podmračená obloha, uplakaný déšť, dunění hromů doprovázené děsivými záblesky. Jenže nastalo léto.

„Můžeme vyrazit dnes večer. Na severu bude ještě delší den než zde. Nač čekat?“

Mladý čaroděj po krátkém zaváhání přikývl.

„Máš pravdu.“ Pak se usmál. „Vlastně jsem rád, že mě doprovází právě ty.“

Tentokrát projasnil svou tvář i Larix. „Děkuji. Nikdy jsem úplně nepochopil, proč mě máš v takové oblibě. Ani nevím, jestli jsem ti někdy poděkoval, že jsi mě a Donnana seznámil. Nepatřím k nejlepším tvorům na světě.“

Bran luskl prsty.

„Ale ani zdaleka k těm nejhorším. Přestaň plácát nesmysly, jdeme se připravit.“

2. KAPITOLA: PEKELNÉ STVŮRY

Bran je možná druhým nejmocnějším čarodějem na světě. Ale nemá vůbec žádné zkušenosti z boje, pomyslel si zděšený Larix. A pro změnu já zase nedokážu nikoho ochránit. Tvoříme dvojici k pohledání.

Nejspíš proto se situace vyvíjela tak špatně.

Portál sloužící k přesunu mezi lesem u Růžové hory a jezerem Hvězdného svitu vybuďoval kdysi dávno Armadal, ovšem tuto schopnost vytvářet bleskové spojnice mezi dvěma libovolně vzdálenými místy ztratil v okamžiku smrti královny Elytrigie. Což bylo opravdu nemilé, protože se jednalo o cestování naprosto luxusní.

Vstup našli s mírnými obtížemi se soumrakem, takže na druhé straně měli vylézt do slunečního jasu. To nevyšlo. Z opalizujícího sivého nebytí vstoupili do opalizujících našedlých kotoučů mlhy.

Bran kráčel první, a to byla chyba. V husté mléčné nicotě se zvědavě rozhlédl. Jen tak zkusmo zavlhl prsty, jak se snažil napojit na magickou siločáru, když do něj z boku narazil nahrbený tvor. Čaroděj upadl. Útočník vydal chraptivý ryk, naprázdno cvakl čelistmi. Bran se zkusil odvalit stranou. Zrůda se mu sápala po hrdle.

I ten okamžik umrtvující hrůzy byl pro Larixe něčím nezvyklým. Měl za sebou přece stovky let válčení a páchání ukrutností. Ovšem ty už dávno pominuly. Vypadl ze cviku, to rozhodně. Ale především... Co to bylo? Co Brana napadlo? Na obličejí měl tvor jakousi podivnou, ohavnou masku, vypadal jako obrovitá moucha, za ní následovala mužská hlava, trup chránil opět skelet podobný hmyzímu,

nohy lidské, místo rukou pracky nějaké velké kočičí šelmy včetně hrozivých drápů.

Larix se vzpamatoval a vytasil dýku. Ale než mohl švagrovi pomoci, zaregistroval temný stín napravo. V rychlosti použil jednoduché kouzlo a hodil po příšeře ohnivou kouli. Ozvalo se zavytí a stín s lidským tělem a hlavou nosorožce klesl k zemi. Larix přiskočil k zápasící dvojici, ale to už Bran sebral síly a z jeho prstů vyšlehl záblesk. Rozlil se puch škvířícího se masa a dozněl pronikavý jekot.

Larix rychle odvalil mrtvolu stranou a sklonil se, aby pomohl Branovi na nohy. V půli pohybu však překvapeně ztuhli. Jako ozvěna se kolem ozval sbor hlasů, zvířecích skřeků a řevu. Larix zareagoval první a vytáhl zakrváceného druhá vzhůru. Ošklivá zranění na hrudi a krku se už začínala hojit, ale Bran se sotva držel ve svislé poloze.

„Rychle zpátky!“ zamumlal Larix a táhl kamaráda k portálu.

„Zbláznil ses?“ zachrčel Bran a vzepřel se. „Navedli bychom ty obludy přímo k Růžové hoře!“

„Zatraceně!“

Ale na místě zůstat nemohli. Plavovlasému čaroději se zdálo, že slyší hluk z té strany, z níž ho už jedna příšera napadla, tak se vydal vlevo. Táhl klopýtajícího Brana za sebou. Ten se pokoušel čarovat, ale sotva Larixovi došlo, co má v úmyslu, zarazil ho: „Neplýtvej silami. Nesnaž se nás skrýt, v téhle mlze stejně nejsme vidět. A obávám se, že ta zvířata nás cítí. Tohle neviditelnost nevyřeší.“

Když se před nimi objevil temný obrys, oba naráz napřáhli dýky před sebe. Než jim došlo, že je to velký kámen. Příkrčili se k němu a Larix se pokusil aspoň v rychlosti zahojit Branovy potrhané svaly a

kůži. Byla to jeho čarodějnická specializace a momentálně se opravdu hodila. Na tak rozsáhlá poranění by samozřejmě potřeboval víc času a klid, ale všechno se počítá.

„Nevím, jak se dostaneme zpátky, a taky nevím, co přesně bych Azdarovi hlásil,“ ulevil si Bran hořce. „Že se tady potulují prapodivné zmutované bytosti a terorizují okolí?“

Larix zvedl hlavu a zaposlouchal se. Ta mlha byla protivná. Snižovala viditelnost a tlumila zvuky. Přesto zaslechli tlumený ryk a dusot mnoha nohou.

„Co to je?“ zakoulel Bran očima, ale rozběhl se za Larixem, který neváhal a zamířil vzhůru do svahu. Tak moc se soustředili na rámus za zády, až téměř vrazili do další obludy. Tentokrát je napadlo jakési pavoučí stvoření, které si Larix v první chvíli spletl s keřem. Dlouhatánskými končetinami je začalo ovíjet a škrtit, a přitom pružně uhýbalo před ranami. Bran opět vyslal ohnivý zášleh. Následný jekot je dočista ohlušil a zrůda ve smrtelné křeči ještě upevnila stisk. Bran zachroptěl, ale Larix už sekal její děsivé pařáty.

Sotva se zbavili pavoučího útočnicka, zvedli se a utíkali dál. Larix napřed, Bran zaostával. Jeho zranění se nehojila tak rychle, jak bylo v této situaci zapotřebí. Náhle se před nimi vztyčila celá hradba protivníků. Cosi temného a mrtvolně tichého stálo na samé hranici viditelného. Bran tlumeně zaklel a podklesl v kolenou. Pak se zvedl vítr.

„To děláš ty?“ zavrčel Larix. „Bude na nás vidět!“

„Dej mi svátek! Tahle hra na schovávanou mě vůbec nebaví.“

Mladý čaroděj stál s široce rozkročenýma nohama, ztěžka dýchal. Vítr se naučil ovládat už před dlouhým časem, a ještě že tak, protože neměl sil na rozdávání. Kotouče mlhy se převalovaly a trhaly, nepřátelé před nimi se přeskupovali, ale stále zůstávali na výchozí pozici. No bodejť. Protože to tentokrát byly stromy.

„Nevytáhnou kořeny z hlíny a nezačnou chodit?“ zvažoval Bran. Larix na to neodpověděl, ale k lesíku se blížil velmi opatrně. A zároveň se obezřetně rozhlížel. Jenže stejně si všiml primitivního oštěpu až ve chvíli, kdy se zlověstným zasvištěním dopadl mezi ně.

„Do hajzlu!“ zaklel a strhl Brana stranou. Při prudkém pohybu oba ztratili půdu pod nohama a skulili se do jakési prohlubně, kterou v mlze a nastupujícím šeru přehlédli. Jak se ukázalo, byl to zásah shůry. Pár volně ležících kamenů a kořeny vyvráceného stromu tvořily přirozenou hradbu, za niž se mohli příkrčit. Čarodějem vyvolaný vítr rozfoukal mlhu a oni konečně spatřili nebezpečí v plném rozsahu.

Nebyl to pěkný pohled. Do svahu se v jejich stopách valila celá armáda příšer z nočních mūr, slepenců lidí a zvířat v ohavných kombinacích.

„Někdo zneužil Hvězdného svitu,“ zamumlal Larix.

Bran jenom krátce kývl. To už pochopil taky. Teď šlo o to, nějak se ubránit katastrofální přesile a dostat se zpátky. Tedy do bezpečí. Koleno se zapřel do hlíny a v hlubokém soustředění se napojil na všudypřítomný proud magie.

„Co máš v plánu?“ zamumlal Larix.

„Spálím je,“ odvětil Bran překvapivě klidně.

Ano, tohle Larix znal. Jakkoli laskavý a soucitný člověk se po přeměně ve vílu nakazil krutostí. On sám kdysi prováděl věci, na které rozhodně nevzpomínal s hrdoostí.

Sebezpytné úvahy přerušil mohutný výbuch. Ohnivé jiskry, létající kusy hlíny a těl. Skropila je sprška krve, ačkoli k detonaci došlo daleko uprostřed houfu pronásledovatelů. Ti se pochopitelně rozprchli na všechny strany. To bylo chytré, napadlo Larixe, protože v tu ránu jako na dlani uviděl týpka, který tomu všemu velel. Ohavná zrůda připomínající mohutnou opici s koženou helmou a hrudními pláty pobitými kovovými plíšky. Vypadaly ocelové, jenže to nebylo možné. Larix neváhal a vypustil jednu zákeřně tichou ohnivou kouli. Mířil přímo na vůdce.

Ten si nebezpečí všiml na poslední chvíli a pokusil se uhnout. Střela mu utrhla ruku i s ramenem. Užij si to, chlapče, popřál mu světlovlasý bojovník. Raněný velitel zařval, až uši zaléhaly. Hlasově byli nepřátelé vybaveni opravdu obdivuhodně. Snažil se z posledních sil sehnat dohromady armádu, která zmateně prchala na všechny strany. Velmi přesně ukázal zbylou končetinou na úkryt a nasměroval tak další útok.

V tu ránu ale vybuchla další čtyři místa, tentokrát náhodně rozmístěná ve svahu. Další dešť krve a potrháných orgánů. Fujtajbl. Taková zábava se v Almadinu věru nepěstovala. Larix se raději soustředil na jednoduchou mechanickou práci a pářil jednu ohnivou kouli za druhou. Celkem přesně trefoval útočníky, kteří se rozběhli k jejich zákopu.

„Kolik jich, sakra, ještě je?“ zuřil Bran. Znovu vyvolal sérii explozí, opět menších než ty předchozí, ale tentokrát pro změnu nepočítaných. Tedy, ehm, asi devět. A chopil se chladných zbraní, protože první šílenec zdolal přírodní val a vrhl se na něj. Branovi chyběly zkušenosti ze skutečné bitvy, ale souboj muže proti muži měl natrénovaný s pravým mistrem, totiž s Armadalem. Odvážný, nebo spíš hloupý příšerák přišel o hlavu jednou čistou ranou dřív, než se stačil pořádně rozmáchnout. Žádné tanečky okolo, žádné zdržování.

Padal soumrak a strání se hnala mračna černého dýmu. Ohořelá těla pobitých zrůd se válela ve zdupané trávě. Larix ztratil přehled. Netušil, co se stalo s vůdcem bandy. Zatím se mu ohnivými střelami dařilo odrážet většinu útočníků. Vypadali vesměs hrozivě, ale chytrosti moc nepobrali. Tato jejich vlastnost neodpovídala lidem přeměněným na víly. Také se neoháněli žádnými zbraněmi, vyjma vlastních zubů, drápů a sem tam upraveného klacku. Jako zvířata. A to bylo v souboji s čaroději málo. Těch pár zbloudilců, kteří prorazili palbu, celkem bez potíží vyřídil Bran.

Šero zhoustlo, nad východním obzorem nesměle zablikala první hvězda. Larix pozorně pátral po nebezpečí. Už dlouhá desetiletí neválčil a vyšel ze cviku. Ve strání před nimi se tu a tam cosi pohnulo, tmou se nesl zvířecí nářek, ale tvora schopného boje nezpozoroval.

„Co teď?“ zašeptal Bran. Ačkoliv, napadlo Larixe, by jim ta podivná stvoření nejspíš nerozuměla, ani kdyby na sebe hulákali.

„Kdo uteče, vyhraje.“

„Naprostý souhlas. Nějaký nápad na způsob provedení?“ Když se nedočkal odpovědi, dodal: „Ještě mám to mirákulum.“

„Ty jsi namouduši tak vtipný!“ zavrčel Larix a otočil hlavu, aby kolegu zpražil pohledem.

A vymrštil se vzhůru. Překvapený Bran jen stihl uhnout, když kolem něj přítel prolétl a vrhl se na cosi za jeho zády.

Oči. Zaleskly se ve změti kořenů vyvráceného stromu. Larix dopadl tam, kde tušil ukryté tělo a rozpráhl se ke smrtící ráně.

Nyní, ani nikdy později nedokázal vysvětlit, co ho zadrželo. Logicky vzato se tam dotyčný musel skrývat po celou dobu souboje, protože do oné prohlubně by neproklouzl bez jejich vědomí. Mohl je kdykoli napadnout zezadu, k čemuž nedošlo. Ovšem takto náročné dedukce v té rychlosti Larix nebyl schopen. Možná to byl dotyk, kdy nahmátl uzlík kostí třesoucí se chladem a bolestí. Možná odevzdanost a beznaděj, která z pohledu neznámého čišela. Každopádně mu klesla ruka.

Tvor zavřel oči. Rozhodl se umřít tak jako tak.

„Larixi!“ ozval se Bran tónem, z něhož mrazilo.

Oslovený se musel vzpamatovat z jakéhosi chvilkového omámení. Zvedl hlavu.

Bran se krčil před hradbou kamenů, bledý a vyčerpaný. Kývl směrem k jezeru, které i ve tmě lehce opalizovalo. Poté, co se jim podařilo rozehnat mlhu a na nebi povstaly hvězdy, viděli okolí celkem zřetelně. A od břehů se cosi blížilo. Jako kdyby se rojil hmyz. Mravenci. Černý koberec mravenců.

„Do háje!“ zamumlal Larix a přešel k okraji. „Co to je za čertovinu?“

Vypomohl si trochou magie. Vyslal kouli modrého světla, která se vynesla nad podivný útvar. Tvorové se zarazili a se skřeky obhlíželi umělou září.

Larixovi vynechalo srdce. V čele další armády zrůd uviděl téhož velitele, kterého před krátkou dobou zlikvidoval. S oběma rukama. Nahrbeného, ale zjevně nepoškozeného. Zaregistroval další příšery, které ten den už jednou přemohl. Brouka s šesti lidskýma rukama. Chláпка s nosorožčí hlavou.

Bran se tiše sesul k zemi. Byl unavený a zraněný. Nával adrenalinu a vůle žít mu přes rozsáhlá zranění umožnily uhrát jednu přesilovku. Nekonečnou zásobou sil ovšem nevládl. Ani naděje. Té temnoty bylo víc, než dokázal unést.

„To je ale hloupý konec,“ zamumlal. Opřel čelo o pokrčená kolena.

Larix jen tupě zíral. Možná by tuhle tlupu zrůd ještě porazili. A za nimi přijdou další? Ti samí? Neomezená zásoba bojovníků? Ta představa by vzala elán každému.

Bran zavřel oči a lehce nachýlil hlavu. Občas byl Donnanovi podobný strašlivě. Larixovi se zadrhl dech. A rozhodl se. Slíbil svému králi, že společníka ochrání za každou cenu. Navíc to právě slíbil i sám sobě. Ochrání je. Ochrání je oba.

„Nejsem přece žádné nemehlo.“

Dobře, to neměl v úmyslu pronést nahlas, ale nebyl čas zabývat se detaily. Od jezera se blížily příšery, bylo slyšet cvakání a dupot, skřeky a chroptění. Larix se narovnal. Soustředil se a napojil na proud všudypřítomné magie. Myslel na Donnana, na tu nezměrnou sílu

lásky, kterou v tomto světě zanechal. Je to v mé moci, opakoval si. Je to v mé moci. Ochráním je oba za každou...

Chiméry postupovaly opatrněji než poprvé. Kráčely po tělech svých mrtvých či těžce zraněných předchůdců. Očekávaly útok čarodějů. Co ale nepředpokládaly, že se oslnivě zableskne a ve směšné prohlubni, která nemohla ty dva pitomce moc dlouho ochránit, se najednou objeví...

A zatraceně!

Velitel vydal děsivý skřek a pokusil se bandu zastavit. Nepodařilo se mu to úplně dokonale, protože většina se dala na zmatený útek. Z dolíku se nečekaně lehce a elegantně vyhoupl obrovský drak. Ve slabém přisvitu hvězd vypadal skoro černý, jen sem tam se šupiny zaleskly rudě. Hbitě se vrhl po veliteli a hladkým secvaknutím čelistí jej překousl na půl. Bez zaváhání či milosti začal kosit ostatní přítomné zrůdy. Krev stříkala proudem a panický řev postupně umlkal.

„Larixi?“ pronesl Bran nejistě, když se drak po děsivé hostině zastavil přímo před ním. „Jsi to ty?“

Larix mu odpustil. Švagr zjevně nebyl na vrcholu sil.

„Vyskoč si nahoru. Padáme odsud.“

Bran váhavě přikývl a začal se šplhat z jámy ven.

„Nesnáším létání,“ zabrblal spíš ze zvyku, když se drápal na ještěra.

Larix roztáhl křídla. Zkusmo s nimi máchl, aby se ujistil, že k pohybu ve vzduchu potřebuje víc magie než aerodynamiky. Proměnit se v draka není žádná zábava, ale některé situace nemají jiná řešení než špatná.

Zvířil vzduch a vznesl se. Zakroužil nad prohlubní, snesl se níž a do drápů sevřel bezvládného tvora, ležícího pod kořeny. Vzlétl a zamířil k jihu.

3. KAPITOLA: TRABLE V RÁJI

Brana cosi zalechtalo v nose. Kýchl a probudil se.

„Kde to, proboha, jsme?“

„V ráji,“ odvětil Larix nezúčastněně.

Naštěstí měl opět lidskou podobu. Jenže to byl jediný pozitivní moment. Bran nechápavě zíral vůkol. Seděl na příjemně vyhřátém písku. Nad hlavami se klenula obloha modřejší než v Zahře. Za zády šumělo v mírném vánku listí kvetoucích keřů a vzrostlých palem. Pláž pár kroků od jejich pat olizovalo moře.

Dlouze vydechl. „Nepoděkoval jsem ti za záchranu. U toho proklatého jezera jsem naši budoucnost viděl velmi krátkou a neblahou.“

Larix kývl. „Rádo se stalo.“ Jeho samotného překvapilo, jak snadná proměna v draka byla.

Bran znovu vzdychl. „Musím se však vrátit k původní otázce. Kde to jsme?“

Larix se zvedl.

„Už jsem ti odpověděl. Nedáš si něco k jídlu?“ Kývl hlavou směrem k plápolajícím ohni. „Připravil jsem polévku.“

Bran po něm loupal očima.

„Nemám hlad. Jak jsme se tu ocitli? Já myslel, že poletíš na Růžovou horu.“

Larix přešlápl a zase se posadil.

„Něco takového bylo původně v plánu. Jenže sotva jsem se vznesl, oba jste se rozhodli skoncovat se životem. Ty jsi omdlel a já tě nebyl schopen udržet na hřbetě. No a támhle kozlík úplně ztuhl. Dostal jsem strach, že nedýchá. Že jsem ho možná při zvedání poranil.“

Ta informace dostala Brana na nohy.

„Kozlík?“ skoro zavyl. „Co tě to popadlo? My jednu tu příšeru dotáhli až sem? Neměli jsme se jich zbavit?“

Vydal se ke stvoření, bez pohnutí ležícímu na boku ve stínu mohutného oleandru. Které ho ovšem pozorovalo stejně upřeně jako on je. Velikýma modrýma očima. Krásnýma. Zvířecí oči jsou přece vždycky krásné, snad vyjma hadích. Bran ztěžka vzdychl. Kam dal Larix rozum?

Hubený a vytáhlý mládenec měl souměrný obličej s propadlými tvářemi. Rychle, mělce dýchal a žebra by spočítal i slepý. Až ke kyčlím to byl člověk. A od toho místa dolů kozlík. Chlupaté nohy včetně pro vzpřímenou chůzi nepřírozeně natočených kloubů. Ocas. No fuj! Ten by příslušel spíš nějaké pekelné příšeře, dlouhý, lysý, s černou štětičkou na konci. Žádný roztomilý kozí praporek. Kopýtka. Do háje, Larix adoptoval sudokopytníka!

Ale jinak... Dobře. Mladík byl vyzáblý, těžce pobitý a zraněný. Ale až na tu oháňku nevypadal tak zle. Pochopitelně kdyby se oblékl. Nahý působil dost oplzle.

Branovi vířilo hlavou tisíce otázek. Proč Larix kozlíka zachránil? Z jakého důvodu? Měl se stvořením nějaký plán? Předvést zrůdu u dvora? Chtěl si snad podivného tvora ochočit? Jaké vyhlídky zvíře bez inteligence na Růžové hoře čekají? Nevyslovil však ani jednu.

Vybavil si včerejší příhody, zrození draka, povraždění nepřátel, zběsilý útěk. Světlovlasý přítel jednal zkratkovitě. Zahleděl se do modrých kukadel a bylo. Přistoupil ještě blíž a dřepl si. Natáhl ruku.

Kozlík pozoroval tmavovlasého čaroděje. Báł se. Tam v prohlubni u jezera umíral, a přesto z proběhlých událostí pochopil, jak mocný a nebezpečný muž se k němu nyní sklání. Měl strach. A mozek ho neposlušoval. Myšlenky se potácely jako opilé v mlze a nebyly nápomocné. Zůstal bez jejich ochrany, podléhal jenom instinktům. Samotného ho překvapilo, když se z jeho hrdla vydral zvířecí řev. Bezmocně zahrabal kopyty ve snaze vstát a utéct. A ruce, obratné lidské ruce nabraly hrst písku a mrštily s ním po protivníkovi.

Bran vykřikl a uskočil.

„Obluda jedna zatracená! Mám toho sajrajtu plné oči. To mu nedaruju! Nejradši bych ho...“

Ale Larix neváhal. Doběhl k příteli, popadl ho za ramena a otočil k sobě. Položil své léčivé dlaně na jeho spánky.

„Je to lepší?“ zeptal se poněkud nadbytečně. „Vypláchnu ti to. Hlavně se přestaň rozčilovat. Vyděsil jsi ho. Zkus se na situaci podívat jeho očima.“

„To půjde dost těžko,“ prskal Bran, mrkal a slzy mu tekly proudem. Světlovlasý čaroděj potlačil úšklebek a odváděl raněného k tábořišti.

„Musíme toho mizeru svázat,“ pokračoval raněný v láteření. „A nejlépe umístit do železné klece, aby nemohl čarovat.“

„Zbytečná námaha,“ přerušil ho světlovlasý vílen. „Není schopen kouzlit. Je to člověk.“

„Cože?! Člo-věk?“ vykoktal Bran. „Žertuješ?“

Larix se tvářil velmi smutně.

„Nevtipkuji. Jsem si jeho lidstvím naprosto jist. Nepotřebuji ani železo, abych to ověřil. Byli jste oba zhruba stejně poranění. On o něco hůř, to je pravda. Jenže tobě stačilo pár léčivých obkladů, nějaké lehké čáry máry a dnes jsi jako rybička. S chlapcem jsem se mordoval podstatně víc, ale stále je na tom velmi zle. Jako... smrtelník.“

Bran se zapotácel po zásahu drsného poznání.

„Tohle ovšem dočista mění situaci. Co se u jezera děje za temné věci? Co jsou tyhle chiméry vlastně zač? Odkud pocházejí? Jak je možné, že se objevily znovu ty samé, ačkoli jsme je zlikvidovali? Proti čemu to vlastně stojíme?“

„To mi povídej. Kladu si stejné otázky.“

„Musíme se vrátit na Růžovou horu!“

„To vím taky,“ odsekl Larix podrážděně.

Zírali na sebe a Branovi došla celá katastrofa.

„Ty netrefíš zpátky!“

Larix rozhodil bezmocně rukama.

„Ne! Proměnil jsem se v draka, abych vás zachránil. Vzlétl jsem k nebi a octl se tady. V nějaké... pitomé smyšlené sféře. Nemáme žížeň. Necítíme hlad. Nedostaneme se zpátky.“

„Klid,“ zarazil ho Bran. „Když jsme tenkrát před lety zachraňovali Donnana, proplouvali jsme snovými světy neustále. A pokaždé jsme dokázali najít ten reálný. Potíže měl Azdar jednou jedinkrát, když

zabloudil v dračí podobě sám. A i tehdy jsme ho dostali zpátky. Povedu tě.“

Dlužno dodat, že hovořil s větší jistotou, než jakou v hloubi cítil. Jenže hysterie ještě nikoho z potíží nedostala. Spíš naopak.

Takže se zazubil.

„Díky, že jsi mi teď pomohl. Už se cítím báječně. Tak ty jsi uvařil polévku? Ty? Předpokládáš, že je bezpečné ji jíst?“

„Troubo!“

Bran se rozesmál a vykročil k ohništi. „Jsem statečný muž. Jdu do toho.“

Hlad sice neměli, ale na jídle si pochutnali. Bran netušil, zda si Larix pomohl kouzly, či pochytil základy kuchařského umění někdy v průběhu předlouhého života. Když se nasýtli, nabral Larix další misku polévky a odnesl ji Kozlíkovi. Bran přítele sledoval s velkou dávkou škodolibosti. Široko daleko se beztoho nenabízela žádná lepší zábava.

Kozlík stále ležel skrčený pod oleandrem a poulič modré oči. Larix k němu došel, poklekl do písku a konejšivě promlouval. Bran očekával vyděšené kvičení a chabé pokusy o obranu. Tudiž ho náramně překvapilo, když se zrůda nechala bez odporu obejmout, podepřít a s laskavou pomocí vypila polévku. Hm. Nuda.

Zbytek dne strávil couráním po okolí a koupáním v moři. Larix se staral o raněného. Oba se shodli, že jim odpočinek a jeden den zdržení neuškodí. Bylo nezbytné, aby se dal Kozlík jakž takž do pořádku, protože v dračích parátech cestovat nemohl.

Ovšem ráno, když se probudili, byl kozí mládenec v trapu. Pod oleandrem zůstalo patrné místo, kde přespal. V písčité půdě našli otisky kopyt i dalších částí těla. Zjevně mu chůze činila potíže a párkrát upadl. Nicméně zmizel.

Bran nadával.

„Nudil ses,“ namítal Larix. „Hoch se postaral o zábavu.“

„Pěkně děkuju. Jakmile ho najdeme, letíme zpátky jak namydlený blesk. Protože pokud utekl, je dostatečně zdrav.“ S tím Larix musel souhlasit.

Vnořili se do zelené houštiny, která lemovala pláž. Pod řídce rozmístěnými stromy divoce kvetly nízké keře, z větví visely šlahouny popínavých rostlin. Vše hýřilo barvami v jasné sluneční záři. Ačkoli džungle vypadala velmi malebně, Bran se necítil ve své kůži.

„Vysnil sis do tohoto světa i nějaké krvelačné potvory?“

„Nic jsem nevysnil,“ bránil se Larix. „Zabloudil jsem do již existující říše.“

„Hm, to jsem nechtěl slyšet. Toužil jsem po ujištění, že největším nebezpečím tady jsou velké vlny na moři a my dva.“

„To každopádně.“

Larixovi nebyla debata po chuti, proto přidal do kroku a věnoval veškerou pozornost stopování. Ještě že byl Kozlík takový nešika. Zjevně často ztrácel rovnováhu a musel přešlapovat na místě, aby ji ukotvil. A padal. Jinak by ve šťavnatém podrostu jeho trasu sledovali s velkými obtížemi. Bran navíc pozoroval spíš horní patra vegetace. Rozhodně netoužil po setkání s hadem či příliš drzou opicí.

Štěstí jim přálo, divoká tropická fauna se do cesty nepřípletla a svěřence našli také poměrně brzo. Sotva natrefili na hravý potůček, Larix pochopil, co Kozlík hledal. Vodu. Měl žízeň. Další důkaz lidské podstaty. Uviděli ho u malé tůňky, jak hltavě pije. A snaží se umýt obličej. Chlapec dřepěl na břehu, při své výšce podivně přikrčený. S ovládáním zvířecích nohou měl zjevně velké potíže. Jsem v naprostém duševním rozkladu, povzdechl si světlovlasý vílen. Připadá mi roztomilý, jako kočička.

„Fujtajbl, potřebuje kalhoty,“ zavrčel Bran. „Bude v nich sice vypadat jako cvičená opice, ale další pohled na jeho bimbase už nezvládnou.“

Larix se hvízdavě nadechl: „Ovládej se trochu. Co si pomyslí?“

„Nic! Jeho inteligence zamrzla na úrovni domácího zvířectva. Poslyš, měli bychom ho vykoupat. Smrdí opravdu jako kozel.“ Nečekal na Larixův názor a dlouhými kroky se vydal přímo k oběti.

Mladík je neslyšel přicházet. Šuměla tu voda v bystřině, džunglí se ozývaly obvyklé skřeky a houkání neviditelného tvorstva. Nebezpečí si všiml na poslední chvíli. Lekl se, ale to už ho Bran popadl kolem pasu a bez větší námahy nadzvedl. Chtěl ho hodit do vody, ale Kozlík se začal vehementně bránit. Divoce sebou mlel a kopal nohama, takže pochopitelně kopytem trefil vílenovu holeň.

Ten zařval bolestí a kluka upustil. Tůňka byla mělká, takže se Kozlík ponořil sotva po pás. Jen bezmocně plácal rukama, hrabal nohama a kalil vodu. Černovlasý čaroděj zatím skučel a svalil se do trávy. Larix nevěděl, jestli má některého z nich zachraňovat nebo se

smát. Ovšem rychle si srovnal priority a vydal se na pomoc královu nejvyššímu rádcí.

„Jestli to mám zlomené,“ zuřil Bran, „tak přísahám, že toho holomka zabiju!“

Kozlík, který se mezitím dostal na vratké nohy, po děsivém prohlášení opět spadl zadkem do louže. Larix se tentokrát pouсмál, ale stále věnoval plnou pozornost zranění svého druha. Vyhrnul mu nohavici a jemně přejel prsty po zhmožděné kůži. Takže mu uniklo, že zděšený Kozlík projevil nečekanou mrštnost, vyskočil z tůně a rozběhl se do lesa na druhé straně potoka.

„Stůj!“ zařval Bran. Bleskově mrštil lesklým magickým lankem, které přelétlo přes bystřinu a ovinulo pádícího Kozlíka jako pavučina. Kluk se už zase skácel k zemi.

„Uklidním tě,“ zvedl Larix hlavu od tvořící se podlitiny. „Je to jenom naražené. Máš každopádně kliku. Opravdu to mohlo být zlomené a pobyli bychom si tady pěkných pár dní. Kostí srůstají dlouho i vílám a chromí jsou z letecké přepravy na dračím hřbetě vyloučení. Beztoho si za všechno můžeš sám. Co kdyby ses k chlapci začal chovat slušně? Určitě prožil hrozné věci a ty ho ještě děšíš.“

Bran nečekaně zvažněl. „Co jsi říkal?“

„Slyšel jsi,“ nenechal se vyprovokovat Larix. „A rozvaž Kozlíka. Lanko se mu zařezává do kůže a on už si namouduši vytrpěl dost.“

„Pomůžeš mi vstát?“ zeptal se raněný opatrně.

„Jistě,“ skoro se urazil Larix. Oprávněné výtky přece neznamenají, že příteli odmítne pomoc. Uchopil Brana pod rameny a vytáhl ho nahoru. Ten se na poškozenou nohu postavil s bolestivým

zasyknutím. Ale zjevně na ni došlápnout mohl, takže cesta domů nebyla vážně ohrožena. Opatrně se belhal k bystrině a přebrodil na druhou stranu. Voda příjemně ochladila zhmožděnou holeň. Stoupl si nad svázaného hochu.

„Máš žízeň i v tomto snovém světě. Ano, jsi člověk. A rozumíš mi. Jinak by tě žádná moje poznámka nemohla vyděsit.“

Velmi pomalu se posadil do trávy tak, aby si byli co nejbliž. Kozlík na něj bezhlesně upíral malebná kukadla. Rozuměl, nicméně s obtížemi. Svět byl najednou tak komplikovaný. Ale nebývalo tomu vždycky tak. Tím si byl jist.

„Rozvážu tě, pokud slíbíš, že neutečeš. Musíme se co nejdříve vypravit zpátky ke králi a nemáme čas tě celé dny nahánět. Zůstal bys tu úplně sám. Ujišťuji tě, že snové světy nejsou pro člověka moc přátelské.“

Měl pocit, že i rozverná džungle ztichla a s napětím očekává, kam celý rozhovor povede. Larix lehce přeskočil potok a přidal se k nim. Chlapec se nepohnul, nevydal hlásku, jen zíral. Už zase rychle a mělce dýchal a Branovi došlo, že má strach.

Naklonil se k němu. „Musíš mi to slíbit.“

„On nedokáže mluvit!“ namítl tiše Larix.

„To je zjevné, ačkoli mu nic v projevu nebrání. Je to člověk, má hlasivky, rozumí mi. Další čertovina, které musím přijít na kloub. Nejspíš je očarovaný. Jenže tady s tím nic nezmůžu, potřebuju nějaké grimoáry a učené spisy. Čím dřív se dostaneme na Růžovou horu, tím spíš mu dokážu pomoci. Takže, Kozlíku, kamaráde, musíš mi zaručit součinnost. Mrkni. Kývni. Snaž se trochu.“

Bylo to moc složité. Moc namáhavé. Mladík polkl. Zadrhl se mu dech. A potom... mrkl. Váhavě přikývl.

„Vidíš, že to jde.“ Bran mávl rukou a stříbřité lanko se rozplynulo jako dým. „Než se začneme hrabat na nohy a soutěžit, kdo z nás je větší motovidlo, musím tě ještě trochu upravit. Na tohle se já prostě už dívat nebudu.“ A vyčaroval Kozlíkovi kalhoty.

Stalo se to moc rychle a nečekaně. Mládenec zavřestl a mimovolně se pokusil rukama látku stáhnout. Jak ležel, moc se mu to nedařilo a jen se směšně kroutil.

„Kozlíku!“ zahromoval Bran. „Buď s kalhotami, nebo vůbec. Nejsi přece žádné zvíře!“

Tím si hoch nebyl zdaleka jist.

„Možná by to chtělo jinou barvu,“ navrhl Larix opatrně. „Ta blankytně modrá je poněkud... nepatřičná.“

Bran se začal vztekat: „Ještě budu řešit nějaké módní výstřelky! Mám skoro zlomenou nohu, tady mládenec se pracně učí chodit a někdo mu vzal řeč, ty ses proměnil v draka a netrefíš domů. Ale nejdůležitější je správná barva na gatích. Lezete mi na nervy, oba!“

V průběhu výčtu jejich obtíží však stačil plynule měnit barvy látky. Kozlík to celé snášel se zřetelnou nevolí, pokaždé sebou polekaně trhl, ale nad prapodivným šedozeleným odstínem se kupodivu přestal tvářit nešťastně.

„Tak to bychom měli,“ oprášil si Bran teatrálně ruce a s Larixovou pomocí vstal. Pak podal ruku hubeňourovi. „Teď se ukaž.“